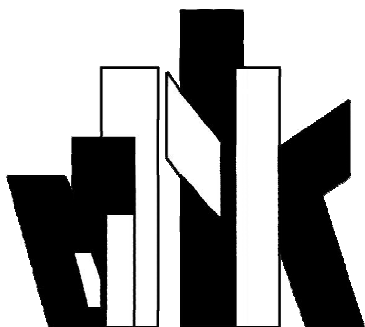

ORNITHOLOGISCHE VERENIGING

V.v.N.K. – GEEL

december 2007

35ste INTERNATIONALE NIEUWE KLEURENSHOW

VvNK - 2008- GEEL

Nekkerhal-Mechelen

Zaterdag 1 en zondag 2 november 2008

Verantwoordelijke Uitgever: Vaes Eddy
Weg naar de Grauwe Steen 89
3550 Heusden-Zolder

ALGEMENE VERGADERING

Onze algemene vergadering gaat door op
ZONDAG 23 DECEMBER 2007

Om 9 uur 30 in het
"WIJNHUIS"
Stationstraat 56, 2440 Geel

DAGORDE:

Lezing door Jean Louis Jorissen

Jean Louis Jorissen voorstellen hoeft echt niet. COMED voorstellen ook niet!

Comed en Jean Louis Jorissen zijn al 25 jaar een begrip in de vogel- en duivenwereld

Comed is groothandelaar en verdeler van dierengeneesmiddelen en fabrikant van orthomoleculaire nutriënten voor duiven, vogels, paarden, honden en katten.

25 jaar specialisatie in wetenschappelijk onderzoek naar veilige producten voor de gezondheid en prestatieverbetering bij duiven en vogels.

Derde ringenbestelling 2008:

denk eraan dat er bij de ringenbestelling het lidgeld van AOB moet worden betaald.

Afhaling kweekringen

CLUBNIEUWS

Redactioneel: Elke inzender of opsteller van een artikel is verantwoordelijk voor de inhoud van zijn publicatie.

Websitenieuws:

De crisisprijs voor een vermelding in de kwekerslijst op onze website is na het succes van onze eerste show in Mechelen opgeheven. Onze leden kunnen tegen zeer democratische prijzen opgenomen worden in deze lijst.

- Administratiekosten eerste keer: 5 €
- Vermelding in de kwekerslijst: 5 €
- Een pagina foto's: 5 €
- Een link naar een eigen website: 5 €

Al deze mogelijkheden zijn ook afzonderlijk beschikbaar.

TOESPRAAK VOORZITTER BIJ DE OPENING VAN ONZE SHOW 2007

Wilfried hield deze toespraak in het Nederlands en in het Frans. Hierbij enkel de Nederlandse tekst.

Dames en heren,

Voor de 2de maal in deze prachtige ruimte van de Nekkerhal heeft de V.v.N.K. haar schouders onder deze manifestatie gezet. Na 32 tentoonstellingen te hebben georganiseerd in onze thuishaven Geel, alwaar we letterlijk en figuurlijk uit onze voegen barstten, zagen we ons verplicht om onze groei en uitbreiding te kunnen verder zetten, onze activiteiten te verplaatsen naar deze fantastische ruimte: de Nekkerhal.

Het inrichten van een manifestatie als deze vraagt enorm veel werk en voorbereiding van de personen die hiervoor de verantwoordelijkheid dragen. Graag breng ik dan ook hulde aan al de bestuursleden van de V.v.N.K. die allen zonder uitzondering naar hetzelfde doel gewerkt hebben, d.w.z. deze machtige organisatie voor u allen te verwezenlijken.

Dat onze 34ste show een succes zou worden, dat voelden we aankomen. Maar dat de deelname zo belangrijk zou zijn, vooral van nieuwe exposanten, dit geeft ons een ware kick en een groot gevoel van voldoening. Dit bevestigt de groei van onze onderneming. Het is dan ook met een grote dosis fierheid dat we de vele liefhebbers uit binnen- en buitenland verwelkomen en dank zeggen, want zonder jullie aanwezigheid was er geen show.

Zo ook wat onze sponsors en standhouders betreft, zonder hun steun zou het moeilijk zijn een tentoonstelling als deze op poten te zetten. En zeker niet te vergeten: al de helpers die dagen aan een stuk bereid werden gevonden het beste van zichzelf te geven. Tenslotte onze oprechte dank aan de mensen van de landbouwschool van Vilvoorde voor het prachtig versieren van onze zaal.

Dat deze tentoonstelling een culturele manifestatie en een propaganda moge betekenen voor alle vogelliefhebbers en voor onze sport in het algemeen.

En laat me eindigen met de wens dat deze gemotiveerde ploeg nog lange jaren mag samen werken en prestaties als deze zal blijven verwezenlijken.

Ik dank u.

De voorzitter, W. Deyaert

RINGENBESTELLING 2008:

---

1. Alle ringenbestellingen of briefwisseling omtrent de ringen dienen gericht aan Door Peters Goudvinklaan 10, 2070 Zwijndrecht Tel: 03-2524527 Fax 03-2963630 E-mail Door.Peters@vvnk.org.
2. Leden die ringen bestellen moeten gelijktijdig lidgelden voor het jaar 2008 betalen. Men is echter niet verplicht een abonnement op het AOB maandblad te nemen indien men ringen bestelt. Informatie rond het lidgeld zie aparte pagina.
3. Indien men de ringen per post wil ontvangen, gelieve dan ook bij de ringenbestelling de portkosten te betalen. (2,50 € gewone verzending, 6,50 € aangetekende verzending).
4. Men kan een keuze maken tussen volgende gesloten ringen met stamnummer:

Aluminium 0.22 € per stuk

Gekleurde
geanodiseerde 0,27 € per stuk

Grijs geanodiseerde 0,27 € per stuk

4. De ringen moeten besteld worden met minimaal 10 ringen of een veelvoud van 10
5. Wanneer bestellen en leveren:

Er worden dit jaar 4 bestellingen gedaan.

- Ringen besteld en betaald voor 31-7-2007 geleverd vanaf 1-12-2007
  - Ringen besteld en betaald voor 11-11-2007 geleverd vanaf 1-2-2008
  - Ringen besteld en betaald voor 31-1-2008 geleverd vanaf 1-04-2008
  - Ringen besteld en betaald na 31-1-2008 zo snel mogelijk geleverd.
6. Het is verplicht, om vergissingen te vermijden, de bestelbon volledig ingevuld af te geven op de vergadering of te sturen naar Door Peters
  7. Betalingen gebeuren contant op de vergadering bij bestelling of via een overschrijving op rekening 979-6350462-71 bij Argenta op naam van de V.v.N.K.- Geel met mededeling, bijvoorbeeld: **"250 gekleurde geanodiseerde ringen stamnummer KN507"**.

SELECT

professionelles Aufzuchtfutter für das nächste Jahrtausend

Made in Germany - aus dem Hause HUNGENBERG

**SELECT Top 2000 • SELECT Canary • SELECT Exotic
SELECT Mosaik • SELECT Heiler • SELECT Budgie
SELECT Sitt • SELECT Mauser/Muta
SELECT Multi Complet • SELECT Animal Card**

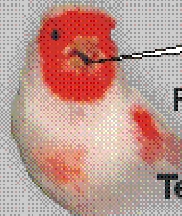
**professionale pastoncino
professional eggfood
professioneel eivoer
professionnel patée d'élevage**

Including all essential vitamins, minerals, trace-elements,
amino acids and fruit-oligosaccharide.

Contient tous essentiel vitamines, minéraux, oligo-éléments,
acides amino et fructo-oligosaccharides.

In 1kg, 5kg(bucket / seau) und 5kg(bag / sac)

Für optimale Züchterfolge und außergewöhnliche Schausergebnisse
HUNGENBERG voor succesvolle kwekers een kwaliteitsbegrip
HUNGENBERG - professionnel produits pour la éleveurs de succès

Futtermittel Hung**en**berg

www.futtermittelhungenberg.de

41464 Neuss/Germany • Am Krausenbaum 50a
Tel.0049(0)2131/940282 • Email: info@futtermittelhungenberg.de

---

TERUGBLIK OP ONZE SHOW 2007

Beste vrienden,

Als bestuur mogen we natuurlijk niet blind zijn voor de mankementjes die er nog steeds waren op onze show en waaraan we verder moeten werken naar volgend jaar toe, maar toch kunnen we met tevredenheid terugblikken op onze show van begin november. We hebben er dan ook veel positieve feedback over gekregen.

Vorig jaar, toen we voor het eerst in de Nekkerhal organiseerden, hebben we wat onze weg moeten zoeken: er bleek inderdaad een verschil te bestaan tussen hoe we het ons in gedachten hadden voorgesteld en hoe het er in werkelijkheid uitzag en aan toe ging. Jullie weten het nog wel: enorm tochtig bij het inleveren van de vogels, onze eerste ervaring met het uitbesteden van de catering bleek geen voltreffer (erg voorzichtig gesteld), wat problemen met bewolkt weer tijdens de keuringsdagen, de standhouders omheen de showvogels die wat 'verloren' stonden, de buitenste rijen showvogels die toch moeilijk te zien waren, etc.

We hadden vanuit ons bestuur een ellenlange lijst met 'punten ter verbetering' opgesteld, die punten hebben we volgens prioriteit gerangschikt en daaraan zijn we sinds december 2006 beginnen werken. De twee zwaartepunten zaten bij de verlichting van de showvogels en de catering. Uit de reacties die we erop kregen, mogen we besluiten dat deze twee grote minpunten van vorig jaar werden omgezet in pluspunten.

Ook onze standhouders waren tevreden met de nieuwe opstelling. En wat nog belangrijker is: waar er vorig jaar nog grote onzekerheid heerste ten gevolge van vogelgriep toestanden en mensen zo goed als niet investeerden en zich misschien afvroegen hoelang ze nog vogels zouden houden, bleek iedereen dit jaar op een nieuw elan te zitten en hebben alle standhouders goede zaken gedaan. Ook in de verkoop heeft zo goed als iedereen heel wat vogels verkocht. Er zit weer leven in onze hobby!

Een heuglijke vaststelling was ook een grote delegatie nieuwe, buitenlandse deelnemers aan onze show. Onze Portugese vrienden kwamen met 173 vogels van 8 liefhebbers en wat meer is: de 3 begeleiders hebben zich gewoon bij onze groep gevoegd en hebben elke dag mee geholpen op onze show. We waren dan ook zeer blij toen we vaststelden dat elk van deze Portugese deelnemers minstens één medaille had gewonnen.

Ook onze Italiaanse vrienden waren op het appel en waren zeer onder de indruk van de verlichting boven onze showvogels. Maar er waren ook heel wat nieuwe Fransen en ook die mensen hebben ons verzekerd: 'Wij komen volgend jaar terug! De eerste stap was de moeilijkste, maar nu we er geraakt zijn, willen we weer terugkomen.'. Het doet ons allemaal plezier.

De mensen van de landbouwschool in Vilvoorde hadden onze zaal prachtig aangekleed. Onze vriend Bruno Van Gompel, die daar les geeft, heeft de coördinatie daarvan op zich genomen: nog eens onze hartelijke dank aan Bruno, Tom en de directie van de school. Het gaf onze show een andere dimensie en maakte het geheel veel aangenamer.

Elders in deze nieuwsbrief, bij de openingsspeech van onze voorzitter Wilfried, kunnen jullie lezen dat hij de wens uitdrukt dat onze bestuursploeg nog vele jaren op deze wijze kan voort werken. Inderdaad, we zijn maar met zijn achten maar we vormen een hecht team. Ieder draagt zorg voor zijn taak en is steeds bereid om een collega bij te springen waar nodig. We zijn het niet altijd over alles eens, maar we kunnen in volle openheid alles tegen elkaar zeggen en komen altijd tot een besluit waarvan we samen denken dat het best is voor onze vereniging.

Wij hebben hard gewerkt, maar we wisten ook dat we op jullie konden rekenen. Bedankt, allemaal, wat jullie ook voor onze vereniging gedaan hebben, veel of weinig: elke hulp wordt geapprecieerd.

Nu wil ik toch graag iemand speciaal eens op het voorplan halen: onze vriend Eddy Vaes. Zoals jullie weten is Eddy ook verantwoordelijk voor onze nieuwsbrief en leest hij al deze stukjes na alvorens ze te publiceren. 'Eddy, ik zal je nu al zeggen: van wat ik nu ga schrijven mag geen letter weggelaten worden (dat is zo afgesproken met Wilfried en ... dan moet je luisteren!)'.

Natuurlijk is niemand onvervangbaar, maar ik kan jullie toch zeggen dat het véél moeite zou kosten om Eddy te vervangen en dat dit niet onopgemerkt voorbij zou kunnen gaan. Eddy **is** gewoonweg onze show! Op de keuringsdagen lopen er meer dan 100 mensen rond (niet alleen rondlopen, maar ook werken, natuurlijk) en ieder van die mensen heeft van Eddy zijn taak gekregen. Niet enkel mondeling, maar ook op papier ... en achteraf wordt iedereen door Eddy bedankt.

Eddy houdt zich steeds wat op de achtergrond. Dat wil hij, zo is hij. Hij verdedigt zijn 'ploeg' door dik en dun: bij elke beslissing die we doorheen het jaar nemen, kijkt Eddy door de bril van 'de werkers'. Goed doen voor iedereen is zeer moeilijk, maar Eddy doet zijn uiterste best om echt voor zoveel mogelijk mensen de beste oplossing te zoeken. Hij beheerst onze show tot in het kleinste detail, als er wat mis loopt (en er loopt altijd wel iets mis), dan weet Eddy wel raad. Ik kan jullie vertellen: hij ligt er vooraf nachten van wakker, maar door hem kan de rest van het bestuur wat organisatie betreft als het ware op beide oren slapen!

Eddy heeft dat vroeger ook altijd gedaan, maar sinds hij zelf met vogels is moeten stoppen, heeft hij nog een tandje bij gestoken wat de organisatie van onze show betreft. Hij is er **altijd!** Elke dag van onze showweek, beginnend met de zaterdag vóór die week. Hij was ook bij de laatsten die na de afbraak van onze show en na het opbergen van alle materiaal in onze loods, doodmoe naar huis terugkeerden ... hij was thuis te 04:30 maandagmorgen!

Ik wil niemand tekort doen want er zijn er nog die veel en hard werken voor onze vereniging, ook mensen die niet in ons bestuur zetelen, maar in dit artikel wou ik Eddy er even uitlichten.

Dat de 34ste editie van onze show een groot succes was, zal Eddy dan ook met grote tevredenheid vervuld hebben. Bedankt, Eddy!

Ik wil eindigen met een oproep tot jullie allen: kom naar onze vergadering van 23 december! Ook nu hebben we punten ter verbetering genoteerd en over enkele daarvan willen we graag jullie mening vragen. Uiteindelijk is het ook jullie show! Tot dan!

Désiré

EMAIL VERKEER TUSSEN SPECIALISTEN.

"Dit artikel is een e-mail bericht dat Constant van Santen richtte aan Freddy Van Hauwermeiren, met de reactie van Freddy. Freddy gaf zijn akkoord om dit in onze nieuwsbrief te publiceren."

Aan Freddy VanHauwermeiren, voorzitter TC België.

De Meern, 5 november 2007

Hallo Freddy,

Wij hebben elkaar de hand geschud op de afgelopen VvNK Show. Eigenlijk als altijd. Even snel een vriendelijk woordje uit respect en collegialiteit voor elkaar. Ik wilde wat verder met je bespreken maar vond het niet het juiste moment op deze Show. Ik waardeer je kennis en werk voor onze liefhebberij zeer en als ik je zie denk ik onder meer altijd even terug aan jullie club te Aalst en de lezing die ik eens bij jullie heb mogen geven.

Inmiddels ben je verworpen tot een van "de Hoge Omes" in de liefhebberij te België. Je zet je in met passie en liefde voor onze sport. Ik waardeer dat zeer en er zullen er zeker meer zijn.

Gelukkig heb ik toch nog tijd gevonden om even snel de tentoonstellingsvogels te bekijken. Sta mij toe naar jou persoonlijk een opmerking te maken en een vraag te stellen.

Ik heb gezien dat je onder meer de klasse stam zwart geel mozaïek gekeurd hebt. Ik wil je niet bekritisieren en daarom noem ik juist deze klasse omdat je geen andere keuze had. In geschreven waren een drietal stammen en je hebt ze keurig punten gegeven en 1, 2 en 3 gemaakt. Niets op aan te merken. Echter ...

Het waren allemaal AZUL vogels. Mutanten dus. Deze vogels zijn begin van de negentiger jaren ontstaan. Bij mij, nadat ik de eerste ONYX vogels voor heeeel veel geld in Spanje gehaald had en ze direct tegen de mooiste agaats geel mozaïek vogels ging paren. Na een tweetal jaar kwamen daar heel heldere zwart geel mozaïek vogels uit. Ik vond die vogels te licht daar ze geen maximale oxidatie hadden, hetgeen in de standaard gevraagd werd. Ze hadden dan wel geen bruin maar ook geen maximaal zwart in het pigment en in de rest van de vogel. De Duitsers noemen dat de "flache melanin" ofwel de melanine in de vlakke. Een uitstekende omschrijving overigens. Ik heb ze direct verkocht (en de koper werd met deze vogels Nederlands Kampioen) want wist dat het een bijwerking van de agaten was. Ook anderen die deze kruising hadden uitgevoerd, verkregen deze vogels. In Spanje en bijvoorbeeld in Duitsland bij de heer Heiler. Die baatte dat uit en werd snel kampioen waar hij ook maar kwam. Deze zwart geel mozaïeken hadden immers geen bruine phaeomelanine. Hij won in Italië en op de Wereldkampioenschappen.

De keurmeesters zagen allen de gevraagde maximale oxidatie van bestreping en de "vlotte melanine" over het hoofd. Iedereen wilde de zogenaamde vogels met de (zoals de Duitsers dat noemde) dubbele optische blauwfactor hebben. Voor de zwart witte (blauwe) vogels, de zwart geel mozaïeken en de zwart rood mozaïeken.

Als een "Haarlemmer Olie" werden de mooie heldere agaten voor meerdere kruisingen gebruikt. Voor kruisingen met de niet mozaïek vogels. Voor kruisingen met isabellen, de agaats pastellen, de satinetten, de agaats eumo's de topazen en ga zo maar door.

Bij sommige kleuren hebben zij de juiste ontwikkeling teweeg gebracht. Maar bij andere klopt het niet meer met de standaard en de visie zoals wij die voor onze

kleurkanaries hebben.

Bij de zwarte reeks ontstaat er een vogel die geen phaeo melanine meer laat zien. Maar het zwart van de vogel in de bestreping is niet meer maximaal geoxideerd en de vogel in haar totaliteit ook niet. Wel donkere poten, wel zwarte bestreping maar niet breed en aaneengesloten. Daardoor zijn vele er al van afgestapt. Toch zien wij ze nog steeds in de zwart wit reeks, de zwart geel mozaïek reeks en de zwart rood mozaïek reeks. Dat mag en kan niet meer. De vogels moeten op het gebrek aan oxidatie bestraft worden om maar niet meer te spreken over de niet juiste tekening (brede aaneengesloten bestreping) Ook de oxidatie van de lipochroomkleur is onvoldoende door het ontbreken van de vermenging van lipochroomkleur, phaeo, blauwfactor en de intensief factor.

Deze vogels horen, hoe goed of mooi dan ook, minstens een punt in die categorieën bestraft te worden.

Datzelfde is van toepassing voor de agaats witte vogels. De vogels met de witte bijtint zijn azul vogels of, zoals de Italianen dat noemen, de mono melanines. In de standaard staat een licht grijze bijtint, ontstaan door een beetje phaeo, een beetje blauwfactor en een beetje intensief factor. Nu wordt de bijtint wit door het ontbreken van een of meerdere genoemde elementen. Deze vogels zijn heel mooie verschijningen en worden daarvoor beloond terwijl ze juist bestraft moeten worden daar de bijtint niet is geoxideerd, grijs geworden dus, zoals dat in de standaard staat.

Ook bij de agaats pastel witte vogels heeft die ontwikkeling plaats. In de standaard vraagt men een geoxideerde bijtint en noemt de kleur parelgrijs. De verdunde vorm dus van de klassieke agaats witte. Nu is de bijtint wit. Heel mooi maar.....

Genoemde witte bijtint klopt niet, maar de keurmeester beloont ook het falen van deze afwezigheid van het parelgrijs in plaats van het te bestraffen. Het is begrijpelijk dat de liefhebber het niet meer snapt en de liefhebber deze vogels niet meer wenst te kweken.

Met je collega's gaf je 92, 91 en 90 punten terwijl 86, 87 en 88 op zijn plaats was. Goud, zilver en brons terwijl , niet toegekend, niet toegekend, en niet toegekend op zijn plaats was. Of wellicht was de beoordeling "niet in de juiste klasse ingeschreven" beter. Ik begrijp je beoordeling wel.

De liefhebber snapt het niet meer. Ik weet dat het fout zit.

De azul, of mono melanine factor heeft niets te maken met de originele blauwfactor. Toch zit die factor nu talrijk in vogels die ze niet mogen hebben.

Het is van het grootste belang dat wij snel bijvoorbeeld bij de zwart witte, de zwart geel mozaïeken en de zwart rood mozaïeken bij de keuring de juiste criteria hanteren en een aparte klasse openen voor de mono melanines of azul vogels.

Bij de agaats klassieke vogels is de mozaïek standaard voor de klassieke vogels het zelfde als de azul vogels dus behoeft de azul vogel niet in de standaard te worden opgenomen. De liefhebber weet dan direct welke vogel hij voor de agaats reeks nodig heeft. De witte, de gele en de rode agaten (zonder mozaïek dus) mogen vanwege de oxidatie van de bijtint geen azul of mono's zijn.

De topazen en eumo's zullen derhalve de mutatie combinatie vogels (in combinatie met de azul factor dus) blijven omdat de standaard dat vraagt. Wat dan voorts te doen met de agaats witte pastellen, zal zeker besproken moeten worden. Maar de liefhebber moet weten waar hij aan toe is.

Een pastel of een mutatiecombinatie van pastel met azul.

Mijn vraag is: zou jij voor ons liefhebbers van kleurkanaries willen bezien of je

mijn opmerkingen kan onderschrijven en je er voor wil inzetten de juiste beslissingen te nemen?

Gemakshalve zend ik deze mail ook naar je collega's Aad van Niel van de NBvV en per post naar Rein Grefhorst van de ANBvV. Indien je er mee in stemt, zou ik deze ook graag in het boekje van de VvNK willen laten opnemen.

Vertrouwend je hiermede van dienst te zijn verblijf ik in afwachting van je berichten met vriendelijke groet,

Constant van Santen.

Antwoord van Freddy Van Hauwermeiren

Lede 13 november 2007

Dag Constant,

Hierbij een kleine reactie op uw schrijven van 5 november 2007 betreffende de VvNK Show.

Laten we beginnen met een rechtzetting. Ik ben geen voorzitter van het T België, dat bestaat immers niet, was enige tijd voorzitter van het T Kleurkanaries AOB, functie waarvoor ik zelf mijn ontslag gaf, maar ben wel li gebleven van het TC Kleurkanaries AOB. Hiermee krijgt ieder weer waar hij recht op heeft.

Nu de Azul.

Het is voor mij nog niet duidelijk wat de werking van de azulfactor doet: ofwel verhindert hij de aanmaak van bruine phaeomelanine ofwel zet hij de bruine phaeomelanine om naar grijs/zwarte melanine. Uzelf geeft daar voor de zwarte reeks in uw schrijven ook geen duidelijk antwoord op "want u schrijft" bij de zwarte reeks ontstaat een vogel die geen phaeomelanine meer laat zien". Daarmee moeten we het stellen.

Onze hobby is jammer genoeg zo weinig wetenschappelijk onderbouwd dat we ons moeten vergenoegen met interpretatie van wat een vogel fenotypisch laat zien en daar geven we dan een naam aan. Feit is dat een azulvogel geen bruine phaeomelanine laat zien, er zou dan wel een vermindering van melanine kunnen opgetreden zijn wat zich dan zeker nefeast uitdrukt in de kleur bij de zwarte reek die maximum melanine vraagt. Ingeval het een omzetting is van bruine naar donker grijs dan behoudt de vogel de maximum melanine maar toont zich minder donker/zwarter. In beide gevallen moet men stellen dat de azulfactor het gevraagde beeld negatief beïnvloedt.

Wat vraagt de standaard voor de zwartreeks: maximaal bezit van een phaeomelanine, welke maximaal geoxydeerd is en geen zichtbare bruine phaeomelanine.

Dit laatste is nu het moeilijke punt: onze liefhebbers zoeken wegen om dit bruin weg te krijgen en kunnen dit doen door selectie, wat in Italië gebeurd is maar waardoor men dan een veel te heldere vogel bekomt, of sinds enkele jaren ook door gebruik van de azul factor. Wordt deze ingebracht in vogels waar de phaeomelanine reeds is weg geselecteerd (basis Italië) dan krijgt men terug te bleke vogels. Nochtans denk ik dat de meeste van onze noordelijke zwarte vogels ergens een groot- of overgrootvader in Italië hebben omdat we ze daar gaan halen zijn om de bestreping te verbreden en te verlengen.

Gebruikt men als basis zwarte vogels met voldoende phaeomelanine en brengt daar de azulfactor in dan denk ik dat men wel goed geoxydeerde zwarte vogels kan maken.

Nu de problematiek voor de keurder die gehouden is aan de standaard, waar azi technisch gezien nog volledig onbekend is:

- laat de vogel bruin zien dan wordt hij bestraft op melanine
- is de vogel te helder dan wordt hij eveneens gestraft op melanine

Het is dus de verantwoordelijkheid van de keurder hier een beslissing te nemen. De vogels worden sowieso al bestraft met 6 punten voor de aanvang van de keuring. In het door u geciteerde geval heeft ook geen enkele vogel 94 punten bekomen. We mogen ook de menselijke factor in de beslissing niet verwaarlozen. Zegt u zelf, lichtgrijs is toch nog altijd aantrekkelijker dan vaalbruin.

Ik volg u nochtans dat een te witte grondkleur foutief is. Melanine moet steeds zichtbaar aanwezig blijven.

Hoe we dit praktisch gaan oplossen is echter nog een groot probleem.

Ik heb reeds gesteld dat azul op niveau COM nog volledig onbekend is en er een hele procedure nodig is voor erkenning. Dus op COM-tentoonstellingen vrees ik dat een opsplitsen van met en zonder azul op korte termijn niet haalbaar blijft. Op nationaal niveau heeft men natuurlijk de vrijheid te doen wat men verkiest.

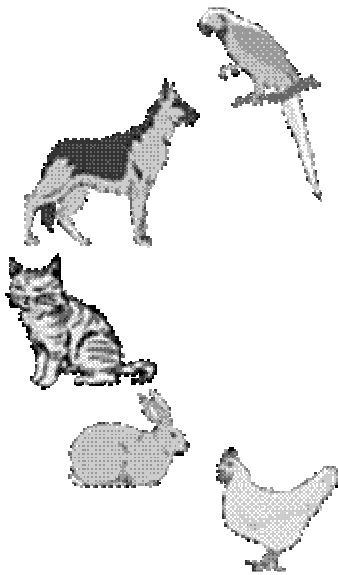
Bij AOB in België hebben we er de keurders bij technische dagen steeds om gewezen dat niet-gemelaniseerde grondkleur fout is en dat zullen we blijven doen.

Ik ben echter niet pessimistisch in deze en heb heel wat respect voor hetgeen onze kwekers de laatste 5 jaar gepresteerd hebben op gebied van melanine-bezetting en bestreping en ben er dan ook van overtuigd dat ze ook dit probleem zullen onder de knie krijgen.

Internationaal (COM) wordt het moeilijker gezien België en Nederland geen enkele vertegenwoordiger meer in de bevoegde commissie hebben en de sectie maar eens om de vijf jaar vergaderen.

Groeten,

Freddy

Bakker

Volière Bouw

Kunstof kweekkooien

Openingstijden:

Maandag t/m vrijdag 9:00uur – 17:00 uur

Zaterdag op afspraak

Aluminium Volieres op maat

Voliere onderdelen

Nachthokken op maat

Kunstof kweekkooien in diverse soorten en maten

Ziektekooien

Accessoires

Voeding

Voederartikelen

REGGIO 2007 – EEN WATERIGE AFFAIRE

We hadden dit jaar afgesproken om wat vroeger te vertrekken en eens langs Frankrijk te rijden. De dringende aanbeveling om op Duitse snelwegen met winterbanden te rijden was daar niet vreemd aan.

Op donderdagavond de finale van 'De Slimste Mens ter Wereld' ... dat kon ik natuurlijk niet missen. Zodra Annelies Rutten deze trofee in de wacht gesleept had, zocht ik voor eventjes mijn bed op. Van slapen is niet veel in huis gekomen: ik had de wekker op 02:20 gezet maar ik denk dat ik alle kwartieren heb zien voorbij gaan. Dan maar opgestaan te 02:10 om in de keuken koffie te zetten in afwachting van de komst van mijn makkers.

Even na 02:30 kwam Guido onze oprit opgereden en na dat kopje koffie vertrokken we richting Houtvenne, Staf oppikken. Aangezien de rit langs Luxemburg en Frankrijk ging, was de afspraak met onze Limburgse vrienden dit keer niet aan de afrit Heusden-Zolder, maar wel op de parking van de Carrefour aan afrit Hasselt-West. Daar wachtten beide Jossen, Paul en Eddy ons op. Navigator Eddy kwam naar mijn wagen, en André Teugels stapte over naar de wagen van Jos Vanoppen. 'En wijle weg ...'

Het stukje België en Luxemburg verliep vlot: droog weer, af en toe een mistbankje, maar goed te doen. In Luxemburg hebben we de wagens bijgetankt en zo reden we verder naar Frankrijk. Tijdens de halte had Eddy zijn GPS geïnstalleerd in onze wagen: die GPS had standaard heel Europa, de mijne niet. Mensen hebben een band met hun GPS en met de meestal warme stem die hen toespreekt. Sommigen noemen haar Patricia, anderen Daisy, nog anderen Suzy ... ik weet niet of het te maken heeft met het vertrouwen dat hij erin stelt, maar Eddy noemt zijn GPS: 'Trut'!

We waren nog maar pas Frankrijk binnen gereden of het begon te regenen, en het zou niet meer ophouden ... Via Metz reden we richting Strassbourg. Hoewel de groene pijlen steeds aangaven dat Strassbourg rechtdoor was, gaf de GPS aan dat we de snelweg moesten verlaten. We wisten dat er een stukje kwam waar er geen snelweg was, dachten dat we daar aangekomen waren, dus de snelweg af. We kwamen op een (voor ons, voor anderen misschien niet) ingewikkeld kruispunt en voor we het wisten, zaten we in de verkeerde richting en werden we vriendelijk verzocht om rechtsomkeer te maken.

Nog wat gesukkeld toen we opnieuw aan het kruispunt kwamen, maar uiteindelijk verder zoals de GPS ons aangaf op een 'Nationale', geen snelweg. Ondertussen volgde Jos ons gedwee.

Ik zou het nog vergeten: ondertussen had Eddy zijn brooddozen boven gehaald. Een tijd geleden had ik hem eens verrast met een boterhammetje met marsepein tussen, en dat was iets wat hij niet kende. Nu had Nieke een doos bereid met brood met vlees en kaas, en een tweede doos vol boterhammetjes met dikke plakjes marsepein. Heerlijk! Bedankt, Nieke! Ik heb jullie in eerdere edities van deze verhalen al verteld dat ik eigenlijk alleen maar moet rijden, Eddy zorgt voor de rest: routebeschrijving, GPS, boterhammetjes, ander lekkers en dit jaar zelfs: enkele blikjes Red Bull!

Ik weet niet of jullie dit al gedronken hebben: lekker is het niet, maar door zulke overdosis cafeïne blijf je wel wakker. En het bleek nodig te zijn. Het was ondertussen stilaan licht geworden en er kwam een SMS-je van Gerry en Griet binnen. Zij waren met het vliegtuig naar Milaan gevlogen, landden er iets na 08:00 en zouden dan met een huurwagen de westelijke kustlijn (La Spezia, Lucca, etc) verkennen tot ze ter hoogte van Reggio kwamen. Het SMS-je leerde ons: 'Gietende regen in Milaan!', dus dat snertweer zou nog wel een tijdje aanhouden.

We gingen maar langzaam vooruit, er was nogal wat woon-werk-verkeer. Op een bepaald moment gaf onze GPS aan dat we de 'Nationale' moesten verlaten en rechts een klein baantje inrijden. 'Maar allee, wat heeft die trut nu?! Rij maar gewoon door, Désiré.' Het bleef maar duren en stilaan gaven we er ons rekenschap van dat we toch niet op dat stukje zaten tussen twee delen van de snelweg. Opnieuw wilde de 'trut' ons rechts laten afslaan, opnieuw weigerden we.

Ik had een kaart van Frankrijk meegebracht en Eddy ging maar eens kijken waar we ons bevonden. Dat leerde ons dat 'de trut' ons een groot deel snelweg wou laten afsnijden. En weer gaf ze aan dat we rechtsaf moesten. We dachten: 'We rijden hier toch bijna stapvoets, veel kunnen we niet verliezen!', dus reden we rechts een klein straatje in en volgden onze trut. Ik had al aan Eddy gezegd: 'Eigenaardig toch dat we nog niets uit de auto achter ons gehoord hebben?' en toen we naar een nog kleiner straatje reden, dachten we dat dit toch niet lang kon uitblijven. Het bleef stil.

Achteraf hoorden we dat Paul Huyghe, wiens postuurmakers we tijdens het tanken in Luxemburg waren tegengekomen en die ons sinds dan gevolgd hadden, tenminste tot we de snelweg verlaten hadden, al lange tijd aan het sakkeren was: 'Waar rijden ze toch overal naartoe? Dat loopt hier mis.' En toen we het klein straatje indraaiden: 'Nu zijn we helemaal verloren!', maar ook: 'Niet bellen, hé! Niet bellen!'.

Maar goed, we konden weer rijden en toen we na enige tijd opnieuw de snelweg opdraaiden richting Colmar, was de trut ineens een 'braaf meisje' geworden. We besloten nu toch eens halt te houden en een kopje koffie te gaan drinken, dat gebeurde bij het eerstvolgende wegrestaurant. Benieuwd welke hopen kritiek we over ons hoofd gingen krijgen, stapten we uit en zochten we onze 'broeders' uit de andere wagen op. Maar Paul had hen voorbereid: 'Er niets van zeggen! Niets!'. Toen we er echter zelf over begonnen, kwam er een vloedgolf van reacties onze kant uit: hoeveel tijd hadden we nu wel niet verloren? De anderen (niet 'the others' uit Lost, maar de postuurkwekers) waren waarschijnlijk al lang in Zwitserland ...

Het kopje koffie, voor sommigen mét 'pain au chocolat', deed deugd. De kleurkwekers zaten aan gewone tafeltjes, de postuurkwekers in ons gezelschap (Jos en Paul) zaten aan een verhoogde tafel op een barkruk. 'Een ander niveau', zei Paul veelbetekenend. Toen we daar al een tijdje zaten gebeurde er nog iets wat de reizigers uit onze wagen bijzonder veel deugd deed: 'de anderen' kwamen het wegrestaurant binnen. Zij hadden de snelweg gevolgd, maar toch hadden ze er langer over gedaan dan wij. Welk een goed gevoel kan het een mens toch geven om Paul Huyghe sprakeloos te zien staan!

We vervolgden onze weg en via Mulhouse reden we Basel binnen. En in Zwitserland werd het stilaan wat droger. Nog een paar boterhammen met marsepein, en ... een greep uit Door's grote doos speculaas, die Francine gebakken had. Aangezien ik weet dat Francine deze stukjes leest: prima in orde, hoor, Francine! Bedankt!

Na Luzern ging het richting Gottardo. Af en toe reden we een Belg voorbij en zochten onze blikken in de andere wagen naar bekende gezichten. Op een bepaald moment zoefde er ééntje ons voorbij en terwijl een passagier uit het raam hing en breed naar ons zwaaide: onze vriend Jean Mols, in gezelschap van Benny Huysmans en de echtgenotes. We bereikten de ingang van de tunnel net voor het middaguur. Gewoonlijk is het weer achter de 17 km lange tunnel beter dan ervoor en begin je jezelf al in Italiaanse sferen te voelen. Nu was het andersom: we reden de tunnel uit en ... het sneeuwde! Eén rijstrook berijdbaar en aan de kant van de weg 10 à 15 cm sneeuw.

Ook dit is een aangenaam en rustgevend gevoel: wat minder snel rijden en genieten van het witte, sneeuw overgoten berglandschap. Het bracht ons als het ware wat in Kerststemming. Tussen haakjes: wat ik hier allemaal vertel, is wat de meesten in onze wagen hebben gezien. Er waren er ook enkele bij die naar eigen zeggen 'af en toe de ogen wat gesloten hebben', terwijl de anderen daar een lichtjes verschillende interpretatie van geven ... de 'oogsluiters' hebben natuurlijk het grootste deel van de spectaculaire uitzichten gemist.

Ik had nog niet gezegd dat we onze makkers ondertussen kwijtgespeeld waren. Net voor het binnenrijden van de tunnel was ik nog een vrachtwagen voorbij gereden en dat had Jos niet meer gedaan. In de tunnel is maar één rijstrook in elke richting en zo hadden we bij het uitrijden ervan waarschijnlijk een goede 500m voorsprong. Na enkele kilometer in de sneeuw de rechterrijstrook aangehouden te hebben (aan +/- 90km/u), was ik maar naar links uitgeweken en zo hadden we onze voorsprong verder uitgebouwd en was er in de spiegel geen Jos meer te bespeuren. 'Niet erg, ze kennen de weg tot in Bellinzona Nord', klonk het in onze wagen.

Bellinzona was zoals elk jaar onze lunch halte. In mijn kinderlijke ondeugendheid had ik gedacht: 'we proberen daar snel te zijn, gaan snel het wegrestaurant binnen en verstoppen ons daar, zodat "wagen 2" ons niet vindt', maar ... *'wie een kuil graaft voor een ander, valt er zelf in'* want net voor de afrit naar het wegrestaurant was ik in één of andere discussie met Gilbert, Door zei nog: 'is het hier niet dat we eraf moeten?', ik antwoordde nog: 'ja', maar het was te laat! We waren er voorbij ...

Verdorie toch! Dan maar verder naar de volgende afrit, omkeren, terug naar de afrit vóór het wegrestaurant, weer de snelweg op richting Chiasso en deze keer de juiste afslag niet missen. Alles samen een tiental kilometer omweg. Na 5-6 km kregen we een telefoontje van Jos Schapmans: 'Awel, waar zitten jullie?' ... *in die kuil*, natuurlijk. Met hangende pootjes gingen we (vooral ik) het wegrestaurant binnen onder de triomfantelijke blikken van onze collega's uit wagen 2 ...

In het wegrestaurant ontmoetten we Jos Voets en Rudi Leemans, en een tijdje later zagen we ook Jean Mols en zijn gezelschap binnen komen. Jean kwam even langs en vertelde dat ze onderweg halt gehouden hadden om te tanken en een stop voor de dames in te lassen.

Na het eten begonnen we aan het laatste deel van onze rit en voor sommigen was het weer het moment om 'de ogen even te sluiten' en te zorgen voor achtergrondmuziek (!?). Er zat wel afwisseling in: persoon 1 zorgde voor een vrij constant en synchroon geluid (was waarschijnlijk 'een groot bos aan het omzagen'), terwijl persoon 2 gedurende een tijd nogal stil was en door persoon 1 overstemd werd, tot op het ogenblik dat er een kort en hevig geluid kwam, zo sterk dat hij zichzelf wakker snurkte (en ons wakker hield). Jullie kunnen vaststellen dat ik met Guido en Gilbert afgesproken had om eventuele opmerkingen hierover in het verslag onpersoonlijk te houden.

Al snel bleek dat de auto van Jos blijkbaar ook een siesta had ingelast: ik dacht dat ze nog achter ons hingen, maar toen die wagen ons voorbijstak en geen Belgische nummerplaat bleek te hebben, werd duidelijk dat ze 'gelost' waren. We wilden toch graag samen met hen de Italiaanse grens in Chiasso overrijden, dus hebben we een 10-tal minuten aan 80km/u gereden en dan kwamen ze weer aansluiten.

In de file aan de grenspost in Chiasso kwam een wagen met Waalse vrienden, onder andere Mario Toniolo, naast ons. Geen problemen aan de grens en nu ging het richting Milaan, waar we voor de vrijdagnamiddag spits hoopten aan te komen. We zorgden ervoor dat de 2 wagens samenbleven: het tempo was echter een stuk gedaald (Jos had wat problemen met zijn wagen).

Nog één keer zijn we gestopt om te tanken en rond 16:45 namen we de afrit Reggio Emilia en zochten we de zaal op. Het is niet te geloven, maar zolang ik naar Reggio reis, is er elk jaar, echt elk jaar wel wat veranderd: nieuwe wegen, nieuwe verplichte rijrichtingen, nieuwe bruggen ... elk jaar wat veranderd!

We bewonderden die bruggen: echt meesterwerkjes en specialist Gilbert kon ons

vertellen welke constructies het precies waren. Probleem was echter dat we de richtingaanwijzers naar de 'fiera' volgden maar dat 'onze trut' die nieuwigheden nog niet kende zodat we op de GPS gewoonweg in het open veld aan het rijden waren. Maar goed, we kennen Reggio inmiddels een beetje en van op de bruggen konden we de tentoonstellingshallen zien staan, dus we raakten er zonder problemen.

Zo konden we al een eerste bezoek brengen aan de show en de verkoop, jammer genoeg waren de catalogen nog niet beschikbaar. We hadden afgesproken om rond 18:30 weer samen te komen en het hotel te gaan opzoeken.

We kwamen al veel bekenden tegen: Belgen, Italianen, Fransen, Nederlanders, ... Ook Sjaak en Maurice de Jong waren er reeds. Ik heb die avond zelf al een vogel gekocht, en dan nog wel een (agaat pastel) man van 2004! Ik heb dit maar van de positieve kant bekeken: de vogel kwam van bij een kweker die ik al jaren ken en ik dacht: 'Als hij er 3 jaar mee gekweekt heeft, zal hij er wel tevreden van geweest zijn!', maar het kan natuurlijk andersom zijn en die man kan gezegd hebben: 'Verdorie, nu heb ik die "kweddelaar" lang genoeg een kans gegeven. Ik ben het beu: hij moet eruit!'. We zien wel, de kweek zal het misschien uitwijzen. (Voor onze Nederlandse vrienden die niet weten wat een 'kweddelaar' is – en die nooit naar optredens van Urbanus geweest zijn – zal ik deze keer geen verdere uitleg geven. Jullie moeten het op één van onze vergaderingen maar aan onze Vlaamse leden vragen.)

Toen we rond 18:30 samen kwamen, bleek dat ook de anderen reeds enkele inkopen gedaan hadden. Zo was er o.a. al wat te doen geweest om een koppel lipochroom rood mozaïek dat Gilbert op de kop getikt had. Het was nu tijd ons nieuwe hotel, Hotel Classic, op te zoeken. Eddy's trut leidde ons er feilloos naartoe. In het hotel ontmoetten we Gerry en Griet, die een bewolkte en regenachtige kusttrip achter de rug hadden. Veel tijd bleef er niet, want we hadden met Bruno Doré, een Italiaanse vriend, afgesproken om samen te gaan eten te 20:00.

Bruno logeerde in Hotel Cristallo, we gingen eerst daarlangs en volgden zijn wagen naar restaurant Canossa aan de Via Roma in het centrum. We waren het wat vergeten maar toen we er kwamen, zagen we dat we er inderdaad al geweest waren, jaren geleden o.a. met Raymond en Paula.

We kregen verschillende schotels met vlees, brood, en dergelijke als voorgerecht. Het hoofdgerecht bestond uit een ruime keuze gebraden of gekookt vlees: aan onze tafels waren niet zoveel amateurs voor een stukje varkenspoot, maar de rest ging goed van de hand. Men had ook een schotel 'geconfijt fruit' gebracht, dacht ik: peertjes, kersjes, ...

Toen ik die schotel vroeg, draaiden alle blikken mijn richting uit. Ik wist meteen dat ik op mijn hoede moest zijn, maar liet niets merken. Toen een stukje 'peer' in mijn mond verdween, 'voelde' ik iedereen kijken en wachten op de reactie. Ik kan jullie bevestigen: het vraagt enige inspanning, maar het is mogelijk om – terwijl je mond in vuur en vlam staat – toch je tranen te bedwingen en te doen alsof er niets aan de hand is. Maar zoals Paul achteraf ook zei: 'Ik heb nog nooit zo snel mijn puree opgegeten!'. Het 'geconfijt fruit' bleek één of andere mosterdbereiding, maar dan wel een héél straffe. Maar goed, ik heb me kranig gedragen, zo weinig mogelijk laten merken en zelfs het hele 'peertje' naar binnen gespeeld. Na een dessert en een zoals gewoonlijk té sterke koffie, was het tijd om ons bed op te zoeken want morgen moesten we naar de show.

Ik was eerst wakker en kon eerst naar de badkamer. We hadden een ligbad en een scherm dat we op de rand van dat bad konden openklappen, om veilig een douche te

nemen. Dacht ik tenminste ... Toen ik gedoucht had en het scherm weer openklapte, bleek de halve badkamer onder water te staan! 'Ik heb het nog niet dikwijls gehoord, maar nu heb ik hem horen vloeken!', zei Eddy achteraf. Het voetmatje lag rond te zwemmen in een centimeter water. Er zat niet anders op dan beginnen te dweilen ... hadden we op de heenreis nog niet genoeg water gezien.

Enfin, toen alles min of meer in zijn oorspronkelijke staat hersteld was, kon Eddy de badkamer op. We waren natuurlijk te laat voor het ontbijt, dus snel nog wat verorberd en op weg naar de zaal ... in de regen. Toen we aankwamen stond de parking zo goed als vol, nog net een plaatsje op de laatste rij. Jas over het hoofd en aanschuiven aan de inkom. Guido en André probeerden de kaartjes te bemachtigen – er was maar één kassa open – terwijl het afdak veel te klein was om de wachtende massa droog te houden. Gelukkig kregen we een plaatsje onder de paraplu van Yves Soyez.

Een kwartier heeft het geduurd maar eindelijk konden we binnen, om wat op te drogen en 'op jacht te gaan' naar vogeltjes. Na enkele jaren realiseer ik me dat jullie dit soort verslagen niet zozeer lezen om te horen of er in Reggio mooie vogels zaten, maar eerder om te horen welke stommititeiten we nu weer uitgezet hebben. Ik heb de indruk dat vooral bepaalde echtgenoten daarop zitten te wachten, nietwaar dames? Eerlijkheidshalve denk ik dat we moeten toegeven dat we eigenlijk veel meer naar Reggio gaan om eens samen weg te zijn en over vogels te lullen. Als we dan hier en daar nog een vogeltje op de kop kunnen tikken is dat mooi meegenomen.

Over op de kop tikken gesproken ... dat is bij mij ondertussen 'voor het hoofd slaan' geworden. Ik had een mooi intensief geel ivoor popje zien zitten, goede diepe kleur, voor een Italiaanse goed van model, dus ... mee naar Ramsel. Toen ik haar in de wagen zette twijfelde ik al, aan Eddy laten zien ... ook twijfel, thuis bij helderder weer ... nog steeds niet zeker, maar ondertussen ... ik heb me laten bedotten! Het is geen goede geel ivoor, maar een zéér slechte gele. Proberen maar of ik dat nog aan een opkoper kwijt kan.

Terwijl wij in de vogelverkoop rondwaalden, ging Gerry langs de standhouders en deelde palmaresen van onze show uit, zodat eventuele geïnteresseerden in de volgende jaren zouden kunnen overwegen om naar Mechelen af te zakken. Griet was met Gerry meegekomen, maar een grote vogelfreak is zij niet echt en door de steeds aanhoudende regen was een wandeling door Reggio Centrum niet echt een goed idee. Dus ging ze maar terug naar het hotel een boek lezen. We vonden het wat spijtig dat het weekendje-uit voor die twee ... in het water viel.

Dit jaar hebben Eddy en ik de tijd genomen om de showvogels te bekijken. Onze conclusie was dezelfde als de vorige jaren: een aantal mooie vogels, maar toch ook vele andere. Reggio blijft een stuk groter dan onze show, maar de gemiddelde kwaliteit ligt bij ons hoger.

In de week na onze show had ik van onze vriend Frans Begijn een mailtje gekregen waarin hij stelde dat de Italiaanse keurders op onze show toch weer karig geweest waren met punten. Ik had hem toen geantwoord dat er inderdaad een groot verschil is tussen de waardering in het zuiden en in het noorden, en – had ik eraan toegevoegd – dat zul je ook wel weer zien in Reggio.

Met die bril op heb ik de showvogels bekeken en dan kon je inderdaad zien dat in reeksen die door een Italiaan gekeurd waren, de gouden stam vb 90-90-90-89 punten haalde, terwijl dit bij een reeks die Wilfried Deyaert of Pierre Hoeks gekeurd hadden, eerder 92-92-92-91 was. Daar zullen de Italiaanse liefhebbers dan ook wel van opkijken! Ik heb het al meermaals mee gemaakt: een Italiaan pakt ermee uit als hij

een stam heeft die 367 en 368 punten haalt; in Nederland wordt het pas écht goed als men 373 of 374 toebedeeld gekregen heeft.

Uiteraard kunnen we dit van twee kanten bekijken: hoeft men bij ons wel zoveel punten te geven? Zijn onze vogels echt zo goed? En, als er in een bepaalde kleur inderdaad zoveel goede vogels zijn, waarom zouden we de lat dan niet wat hoger gaan leggen, en de vereisten voor het behalen van een ereprijs (90 punten) bijsturen? Ik weet het niet: ik stel gewoon de vraag. Psychologisch denk ik echter wel dat iedereen aanvoelt dat een vogel die 91 punten krijgt, prima is en dat men best nog zulke vogels probeert te kweken, terwijl men ingeval men 89 punten krijgt, automatisch bedenkt: 'Hier is nog werk aan de winkel, dat moet ik nog verbeteren!'. Wat is best?

Oorspronkelijk hadden we gepland om de zaal rond 18:00 te verlaten, maar aangezien Gilbert met een verrekking in het been zat en hij daar hoe langer hoe meer last van kreeg, besloten we rond 17:00 om het hotel op te zoeken. Nog eens een blik in de auto om te overschouwen wat iedereen gekocht had. Jos Vanoppen had weer een aantal Raza Espagnols aangeschaft, gelukkig stonden de tralies kort genoeg bij elkaar. Ondanks de verrekking, kon Gilbert hierover volgende opmerking kwijt: 'Je gaat natuurlijk altijd voor iets wat je gewoon bent in de hand te hebben!' ...

We gingen proberen om in La Tavernetta te eten. Degenen die onze escapades al enkele jaren volgen, zullen zich herinneren dat dit het kelderrestaurant was waar we enkele jaren geleden bijna de enige mannen waren, omdat – naar wat de baas vertelde – zaterdagavond 'ladies night' was in Reggio. We zagen er zo naar uit om nog eens een hele avond in zulk aangenaam gezelschap te zitten, maar ... ik had vooraf niet gereserveerd, 's namiddags nooit antwoord gekregen en toen dat antwoord even na 18:00 toch kwam, bleek dat er geen plaats meer was voor een groep van 16 personen.

Dus gingen 'de jongeren' (d.w.z. Gerry en ik) op zoek naar een ander restaurant, best in de buurt van ons hotel. Het leek ons niet opportuun om een Chinees of Japans restaurant te zoeken, daarvoor moesten we niet naar Italië komen. De eerste pizzeria's die we tegenkwamen waren dicht, maar een paar kilometer verder vonden we restaurant Grottasmeralda waar een schemerlichtje brandde en waar een paar mensen met de laatste voorbereidingen bezig waren. De deur was nog gesloten, maar een man die paddestoelen aan het proper maken was, liet me binnen. 'Sedici personi!!!!', schrok de man, maar zodra hij hoorde dat we al om 19:00 wilden komen eten was er 'No problema!'. Snel terug naar het hotel om iedereen op te trommelen. Ik kon iedereen vinden behalve 'de anderen'. Om 13 vóór 19:00 kwamen ook zij het hotel binnen, dus net genoeg tijd om de vogels op de kamer neer te zetten en weer naar beneden te komen. En dan naar het restaurant.

De deur ging net open toen we aankwamen en meteen stond er 30 man binnen. De groep had een voorkeur om ook hier niet 'à la carte' te eten maar eerder een mengeling (van alles wat' te vragen. Ik ging dit aan de keuken vragen en ook aan welke prijs we dat zouden krijgen, en het kwam mooi in orde: eerst antipasti met vlees en vis, dan een secundo piatto ook met vlees en vis, en tenslotte de keuze uit een rijkelijk gevulde dessert trolley. Jos had er me op gewezen dat ik moest zorgen dat het gewone wijn was want die spumante rommel van de vorige avond was hem slecht bekommen.

Hete eten viel zeer goed mee, de avond werd opgevrolijkt door een bende kinderen die aan de andere kant van de zaal zat, en natuurlijk ook door de kleur-postuur gesprekken waarin Gilbert en Wilfried (Swyngedauw) een belangrijke rol speelden. Op het eind van de avond hadden we voor onszelf uitgemaakt dat de 'Duitse Kuif' naar de

kleur moest overgeheveld worden, 'omdat het veel gemakkelijker was om een kleurkanariekeurder te leren wat een goede kuif was, dan om een postuurkeurder alle kleurslagen te leren'. Om één of andere reden heb ik Paul op dat moment niets meer horen zeggen over 'een ander niveau' ...

Verder hebben we van dit etentje opgestoken dat als je in Italië een lege frietschotel teruggeeft aan de 'garçon', hij je vriendelijk bedankt voor het helpen opruimen, maar er in de verste verte niet aan denkt dat dit zou kunnen betekenen dat je nog wel wat frietjes zou lusten! Nietwaar, Jos? De dag zat erop, we waren moe van het rondsletteren in de zaal en trokken naar het hotel.

Op de terugreis zouden we gescheiden worden: Paul wou zondagmorgen nog een toertje maken in de verkoop, chauffeur Jos zou ook blijven samen met 'onze Jos' en Door had zich als Chinese vrijwilliger opgegeven (bij gebrek aan andere kandidaten, denk ik) om ook met de tweede wagen terug te komen. Dus stapte André over naar onze wagen: wij zouden 's morgens vertrekken.

Het blad is bijna vol, dus over de terugweg ga ik niet zoveel vertellen. Wél dat we onderweg het slechte nieuws kregen dat onze vriend Jean Kenens door een beroerte was getroffen. Van hieruit wensen we Jean een spoedig en zo volledig mogelijk herstel toe.

Op de terugweg reden we vanaf de Gottardo ongeveer samen met Rudi Leemans en Jos Voets. Amai, Rudi weet zijn gaspedaal staan! Waar ik op de heenreis steeds achterom moest kijken, waar Jos bleef, moest ik nu het onderste uit de kan halen om Rudi bij te blijven. Voordeel was dat we op tijd thuis waren, net op tijd voor "24"!

Désiré

Mondial 2008 Hasselt

Er kan nog steeds hulp gebruikt worden voor de organisatie van de Mondial 2008, in de Grenslandhallen in Hasselt. Er wordt nog hulp gevraagd voor de op- en afbouwdagen: 14-15-16-28 en 29 januari 2008. Je kan je melden bij:

Dirkx Jean, Leeuwerikstraat 7 – 3680 Maaseik tel. 089/565024 – redactie@kbof.be

BESTUUR VvNK

Voorzitter

Deyaert Wilfried
Panoramalaan 18
1650 Beersel

+32 (0)2 -3777494

Ondervoorzitter

De Jong Sjaak
Oude Liesboslaan, 277
4839 AC Breda-
Nederland

+31 (0) 765224028

Ondervoorzitter

Vaes Eddy
Weg naar de Grauwe
Steen 89
3550 Heusden-Zolder

+32(0)11 - 573052

**Secretaris
Penningmeester**

Noël Désiré
Kapelleweg 34
2230 Ramsel

+32(0)16 - 696778

Coördinatie sponsoring

Mertens Gerry
Kleine Pijpelstraat 23
2221 Booischot

+32(0)15 - 226032

**Coördinatie
lidgeld, ringen & ICT**

Peters Door
Goudvinklaan 10
2070 Zwijndrecht

+32(0)3 - 2524527

**Organisatie catering en
festiviteiten**

Schapmans Jos
Linestraat 20
3512 Stevoort

+32(0)11 - 313480

**Organisatie
vogelverkoop**

Verhaegen Alain
Baeske Broeckstraat
45
2221 Booischot

+32 (0) 15 -
220546

Ere-Bestuur Eysermans Rik, Stessens Raymond, Vanuytven Jef, Hoeks Mies

---

EEN KANARIEKWEKER IN SEVILLA (10)

Inmiddels de kweek alweer geruime tijd achter de rug en gelukkig ook de rui, hoewel deze dit jaar wat langer heeft geduurd dan anders. Zelfs begin november had ik vogels die nog steeds niet volledig waren uitgeruid. Iets wat echter van meerdere kwekers werd gehoord en zijn oorzaak zou hebben in de hoge temperaturen die tot op heden aanhouden. Tot vorige week hadden we nog steeds middagen met tegen de 30 graden.

Eind oktober ben ik nog een weekje in Nederland geweest en uiteraard weer wat vogels meegenomen voor de diverse liefhebbers in Holland en België. Waren dat voorheen toch vooral kleurkanaries inmiddels zijn het vooral postuurkanaries: Llanguets, Giboso's en zelfs een Melado Tinerfiño. Vogels die nog niet veel gekweekt worden in het hoge noorden.

Inmiddels wordt dat vervoer een steeds heikelere kwestie en ondanks alle goede en vereiste voorbereidingen zoals het reserveren van ruimte voor de transportkooi in het vliegtuig en een door een dierenarts opgemaakte gezondheidsverklaring. Op de heenweg van Sevilla naar Schiphol leek aanvankelijk alles soepel te verlopen. Op het vliegveld van Sevilla geen enkel probleem, de transportkooi kon worden ingecheckt en na controle van de inhoud en het gezondheidscertificaat kon de transportkooi door een medewerker van Iberia het vliegtuig in worden gebracht. Via Madrid vervolgens naar Amsterdam om daar zonder vertraging op een vrijdag om 15.15 uur aan te komen. Ik had in overleg met Rob Kristel een vlucht genomen waarmee ik redelijk vroeg op de dag zou aankomen om de vogels bij hem thuis netjes op te kooien met vers water en zaad. De volgende ochtend zouden de vogels namelijk door de meeste liefhebbers worden opgehaald.

Toen ik me echter op Schiphol zoals gebruikelijk naar het kantoor van de bagage afhandeling begaf om de transportkooi op te halen bleek er weer eens wat mis te zijn gegaan. Geen vogels, er was zelfs vanuit Madrid geen transportkooi het vliegtuig

ingegaan. Die hadden ze daar ondanks een toch vrij groot bagagelabel met de bestemming Amsterdam op een vliegtuig gezet naar Jaen (niet ver van Sevilla). Paniek dus, vooral vanwege de houding van het op dat kantoor werkzame personeel, alsof het om een vermiste koffer ging. Het zou allemaal wel goedkomen en zodra de transportkooi alsnog zou arriveren zou ik wel gebeld worden. Er werd me tevens verteld dat ik rekening moest houden met een vlucht de volgende ochtend om 11.15 uur. De verwachting was namelijk dat de vlucht Jaen – Madrid te laat zou zijn voor een aansluitende vlucht Madrid – Amsterdam. Maar met wat geluk zouden ze toch de vrijdagavond nog arriveren. Toen sloeg de paniek echter om in verontwaardiging en mijn beheersing was op dat moment ver te zoeken. Helemaal toen me werd verteld dat mochten de vogels pas de volgende dag arriveren er in de tussentijd "echt wel goed voor de vogels gezorgd zou worden". Omdat mijn transportkooi met hangslotjes is afgesloten had ik daar weinig vertrouwen in, maar die "zouden ze wel openbreken".

Maar goed, wat is wijsheid in zo'n situatie. Na de afspraak te hebben gemaakt om om 19.00 uur te bellen om te horen of het vanuit Jaen toch nog tijdig gelukt zou zijn om de kooi op het vliegtuig naar Madrid te krijgen, vertrokken Rob en ik naar Almere. Inmiddels had Rob op één van de monitoren in de aankomsthal gezien dat er ook om 23.00 uur een vlucht van Iberia vanuit Madrid zou aankomen. Toen ik daar telefonisch melding van maakte bij het kantoortje werd me verteld dat ze die vlucht over het hoofd hadden gezien maar dat dat in ieder geval een mogelijkheid zou kunnen zijn om de vogels toch nog op vrijdag in ontvangst te kunnen nemen. Klokslag 19.00 uur gebeld om te horen dat de vlucht uit Madrid vertraging had en dat men geen zicht had op de bagage, dus nog geen duidelijkheid. Voor mij klonk die vertraging echter als muziek in de oren want dat zou betekenen dat er meer tijd is geweest om de kooi tijdig in het vliegtuig in Madrid te krijgen. Na weer een telefoontje om 19.30 uur kwam de verlossende mededeling dat het vliegtuig was geland inclusief de transportkooi. Rob en ik dus pijlsnel naar Schiphol om de vogels op te halen en vervolgens in Almere op te kooien. De vogels hadden van het hele verhaal blijkbaar minder last gehad dan ikzelf, ze zaten er nog prima bij en zijn merendeels de volgende dag opgehaald.

Op de terugweg verliep het allemaal wat soepeler leek het. Dezelfde transportkooi nu met wat vogels voor mezelf. Op de bagageband van het vliegveld van Sevilla zag ik hem al van verre aankomen en naarmate hij dichterbij kwam zag ik ook steeds duidelijker de hoeveelheid zaad rondom de kooi op de band. Gelukkig had ik om de kooi nog een extra band bevestigd want anders was de bodem bij het van de band halen van de kooi op de band achtergebleven. Heel de onder- en een zijkant van de transportkooi verrot. Alsof ze ermee hadden lopen gooien. En voor die "service" van Iberia betaal je dan evenveel als dat ik betaal voor mijn eigen ticket. Echt schandalig! Tot zover dus het transportverhaal, bezint eer ge begint!

In die week gelukkig ook nog wat leuke dingen gedaan in relatie tot kanaries. Bij Rob op het hok is het altijd aangenaam vertoeven. Het is er niet alleen altijd zeer schoon, maar ook de kwaliteit van de vogels is altijd dik in orde. Zeker ook de jaspissen, die doen zeker niet onder voor de vogels zoals ik die hier tegenkom. Ook nog een dagje met Rob naar België geweest om wat kwekers te bezoeken. Na op de heenweg eerst Dick IJpelaar met een bezoekje verrast te hebben om 2 koppels prachtige witten op te halen door naar België om daar ondermeer 2 poppen agaatrood op te halen bij Staf Goris. Wat een prachtige vogels zitten daar en wat zonde dat hij noodgedwongen met de liefhebberij moet stoppen. Aan het eind van de route ook nog langs de vogelarts Coutteel geweest om wat medicamenten in te slaan en ook weer een gezondheidscertificaat voor de vogels die mee terug naar Sevilla zouden moeten.

Ook hier zijn de shows inmiddels in volle gang. Ik heb net de show van de vereniging in Sevilla achter de rug met ruim 1400 kanaries. Niet verkeerd voor een clubshow hoewel men op iets meer vogels had gerekend. Goed georganiseerde show in een prachtige ruimte. Zoals inmiddels gebruikelijk hier wordt er gebruik gemaakt van de kartonnen tt-kooien. Een wat verbeterde versie ten opzichte van 2 jaar geleden en daardoor ook goed bruikbaar. Het heeft nog steeds de kwaliteit niet van de Nederlandse en Belgische tt-kooien maar het kan er mee door. Met 3 eerste, 3 tweede en 3 derde plaatsen was ik behoorlijk tevreden en een mooie in brons uitgevoerde prijs, de Giralillo (zie foto) voor de 5 beste lipochromen. Vooral de tweede plaats in een vrij uitgebreide reeks zwartgelen was zeer welkom. Helemaal omdat ik daarmee de Spaans kampioen van vorig jaar achter me hield. De lutino's en de

agaatopaalwitten (stammen en enkelingen) hebben het naar verwachting gedaan, 3 keer de eerste plaats.

Een grote verrassing (en tegelijk teleurstelling) was de Llarguet. Ik had een witdominante man met een bonte vlek op zijn kop ingebracht. Niet in de reeks uni-color, maar in de reeks bio-color vanwege die vlek. Helaas werd die bonte vlek door de keurmeester van dienst niet op de juiste waarde geschat. Op het keurbriefje stond dat de vogel was gediskwalificeerd omdat hij ingebracht had moeten worden in de reeks uni-color. Ook stond er op het keurbriefje dat het een prima vogel was, goede houding, goede bevedering en goed formaat, al met al goed voor 90 punten. Dat zou hebben betekend dat hij zowel in de uni-color als de biocolorreeks er met de eerste prijs vandoor zou zijn gegaan. Ook zeker niet verkeerd gezien het grote aantal ingebrachte vogels van kwekers die met de Llarguet al jaren ervaring hebben.

Begin december dan toch de bondsshow. Het heeft er lang naar uitgezien dat deze dit jaar geen doorgang zou vinden vanwege allerlei strubbelingen tussen het bondsbestuur en de regiobesturen. Maar nu dan toch, er worden zo'n 18.000 vogels verwacht en dan ook nog eens in een stad hier 15 minuten vandaan. Bij die 18.000 zullen er 22 van mij tussenzitten. Een stam agaatopaalwitten, 3 enkelingen, 3 geelintensieven, 3 geelschimmels, 2 lutino's, 3 zwartgelen, een kobalt in zwartgeel, een kobalt in zwartwit, een zwarteumogele en een agaatwitte. Maar eens kijken wat het dit jaar gaat worden. Verleden week kreeg ik eindelijk een verlossend telefoontje van Rob. Hij was op de show van Mechelen in gesprek met de Belgische kweker Bruno van Gompel. Die had ik een aantal malen telefonisch gesproken omdat ik naarstig op zoek was naar bruineumo's en dan bij voorkeur in het wit. Lang was er onduidelijkheid of hij wat van deze vogels voor de verkoop had maar, ook door tussenkomst van Frans Begijn, heeft Rob uiteindelijk toch 1 man en 4 poppen bruingeel split voor eumo voor me kunnen bemachtigen. Deze zitten nu bij Rob op het hok zich voor te bereiden op de reis naar Spanje. Bruikbare vogels omdat ik onlangs ook in het bezit ben gekomen van een bruineumo witdominante

man uit Italië. Die heeft de Spaanse kweker Bañares op één van zijn kanariereizen voor me meegenomen uit Italië. Kost wel wat, maar met deze man en de vier bovengenoemde splitpoppen moeten er toch mogelijkheden zijn om wat bruineumowitten te kweken, en daar is het me om te doen. Een prachtige vogel.

Tot een volgende keer,
Robert

Bron: Birdweb.nl (aanlegplaats voor kanarieliefhebbers)

Met toestemming van Robert & Rob overgenomen ten behoeve van V.v.N.K.leden en aanverwanten. (december 2007)

SEDECHOL B15 ®

Om vogels goed in de bevedering te krijgen of als hulp in de ruitijd wordt dit middel wel eens gebruikt. Eigenlijk is het geen geneesmiddel, maar meer een vitaminepreparaat..

Sedechol wordt in België verdeeld door Rhône Merizux Belgium sa/nv, Brussel.

Samenstelling: Vitamine B15 (natrium pangamaat), methionine, choline bitartraat, boldine, sorbitol.

Eigenschappen:

Sedechol is in de vogelliefhebberij vooral bekend als middel om de lever te ontlasten en de vogel te beschermen tegen vervetting. Vooral van toepassing voor vogels die geel- of roodstimulerende middelen gebruiken, maar ook in de ruitijd.

Sedechol bevat methionine, een essentieel aminozuur, dat onontbeerlijk is voor de groei van de veren, het bevordert zo de verharing en inpluiming alsook de groei van de veren. Het heeft ook een gunstige invloed op de spijsvertering, de lever- en nierfuncties en het in conditiebrengen van dieren voor prijskampen en sportprestaties.

Het wordt zowel gebruikt voor grote huisdieren als voor gezelschapsdieren als honden, katten, duiven en siervogels. Zoals eerder aangehaald helpt het de vogels in de rui om een goed verenkleed te krijgen en in de tentoonstellingstijd om in goede conditie te blijven.

Ook de geel- en roodkwekers hebben baat met dit middel: Sedechol helpt de lever te ontlasten. Alle geel en rood stimulerende middelen vragen veel van de lever. Sedechol en ook het zaad van de Mariadistel zijn hier een uitstekend hulpmiddel om onze vogels

gezond te houden.

In de bijsluiter staat vermeld dat Sedechol ook helpt bij:

Aandoeningen van de lever, de galblaas en de nieren

Leververvetting en zwaarlijvigheid

Slechte vertering en constipatie

Intoxicaties (vergiftiging)

Slechte inpluiming

Hulpmiddel voor het in conditie brengen voor sportprestaties en prijskampen.

Bewaren: Buiten de invloed van het licht bewaren.

Gebruiksaanwijzing: _____

In de ruitijd: 1 koffielepel / 1 l gedurende 3 à 5 weken

Curatief (genezend): 4 koffielepels / 1 l gedurende 5 à 6 dagen

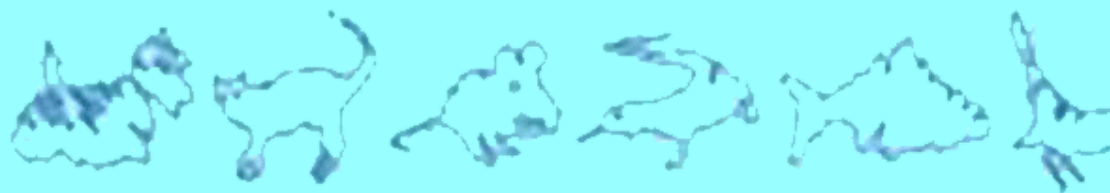
Preventief en in conditie brengen: 2 koffielepels / 1 l gedurende 1 week

Jean Kenens.

Algemene vergadering
23 december, 9 uur 30
Wijnhuis Geel
Wij verwachten jullie !

KARIBUNi

Pet Product

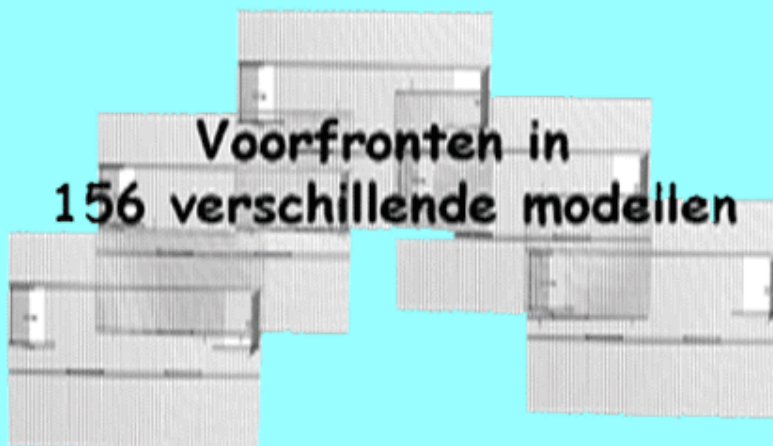

Maaseikerbaan 39

3600 GENK

Tel: +32 89 84.31.29

**Voorfronten in
156 verschillende modellen**

Alle soorten open vogelringen
zowel in metaal als plastic

Groot assortiment drink- en eetbakjes

Vogelnesten en nestkastjes in metaal,
plastic, bamboe, steen, cocos

Eigen fabricage van tentoonstellings-,
africht- en kweekkooien